

KÉSZSÉGES ENGEDELMESSÉG

Ábrahám öreg volt, mikor azt a megdöbbentő parancsot kapta Istentől, hogy fiát, Izsákot ajánlja föl égőáldozatul. Ábrahám még a maga idején is öregnek számított. Ifjúságának tüze régen hamvaiba holt már. Nem volt többé könnyű elviselni neki a nehézségeket, s a bátorságot követelő veszélyeket. Ifjúságának életerejével a férfi, ereje büszke tudatában, szembe tud nézni élete viharaival, fölér emelkedni a csüggesztő körülményeknek, melytől élete későbbi szakaszán, mikor már a sir felé vonszolja a lábát, elhalna a szíve. {4T 144.1}

Isten gondviselése mégis arra az időre tartogatta Ábrahám leg próbára tevőbb vizsgáját, amikor az évek terhe már súlyosan nehezedett rá, mikor megpihenni vágyott a fárasztó munkától s aggodalmaktól. Az Úr így szólt hozzá: „Vedd egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot” és mutasd be égőáldozatul.” A vénember szíve borzalommal telt meg. Ha betegség miatt vesztett volna el ilyen fiút, az is szívrendítő lett volna a szerető apának, akkor is bánattal hajtotta volna le őszbecsavarodott fejét – most mégis azt a parancsot kapta, hogy tulajdon kezével ontsa ki szeretett fiának drága vérének. Riasztó lehetetlenségnek tűnt ez előtte. {4T 144.2}

Mégis Isten szólt, s az ő szavának föltétlenül engedelmeskedni kell. Bár Ábrahámot lesújtották már az évek, kora mégsem mentette őt föl a kötelességteljesítés alól. Megragadta hát a hitet támaszul, s szívében néma kínok közt megfogta gyermeke kezét, aki ifjúsága egészségében virult, és elindult, hogy engedelmeskedjék az Isten szavának. A hírneves vén ősatya ő is ember volt csupán, szeretete és családi érzései olyanok voltak, mint a mienk. Szerette fiát, aki vénségének vigasza volt, s akinek az Úr ígéretei is szóltak. {4T 144.3}

Ábrahám mégsem torpant meg, hogy kérdéssé tegye, Isten hogyan tudja majd valóra váltani ígéreteit, ha Izsák meghalt. Nem halogatta a dolgot, hogy vitába szálljon sajtó szívével, hanem pontosan végrehajtotta Isten parancsát, míg csak, mikor a kés már a fiú reszkető húsába készült lesújtani, meghallotta a szavakat „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé”, „mert már tudom, hogy féled az Istent, és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem.” {4T 145.1}

A hitnek e csodálatosan nagy cselekedete ott áll a szent történelem lapjain, hogy nagyszerű példaként ragyogjon a világra, egészen az idők végéig, Ábrahám nem alkudozott, hogy élemedett kora kimentené őt Isten parancsai iránti engedelmesség alól. Nem mondta, hogy ősz már a haja, hogy túljutott már férfikora erején; hogy ki vigasztalja majd hanyatló életét, ha Izsák nem lesz többé. Nem mondta, hogy a hajlott korú atya hogyan onthatná ki egyetlen fiának vérének. Semmi efféle ajkára nem jött. De mert Isten szólt, az ember kötelessége kérdések és panasz nélkül engedelmeskedni, s a nélkül is, hogy elalélna az engedelmesség útján. {4T 145.2}

Nekünk is Ábrahám hitére van szükségünk ma gyülekezeteinkben, hogy bevilágítsa a körülöttük sűrűsödő sötétséget, mely kizárva Isten szeretetének édes napfényét, csenevészé teszi a lelki fejlődést. Hajlott karunk nem ment ki minket az Isten iránti engedelmesség alól. Dúslakodjék hitünk a jócselekedetekben – mert a hit, cselekedetek nélkül, halott. Minden Jézus nevében teljesített kötelesség, minden áldozat hallatlanul nagy jutalmat terem. A kötelesség minden egyes tettén át Isten szól hozzánk, adja áldását. Ehhez azonban elvárja, hogy teljesen adjuk át neki egész lényünket. Gondolkodásunkat, szívünket, egész magunkat föltétlenül neki kell adnunk, máskülönben nem üjtük meg az igazi keresztény mértékét. {4T 145.3}

Isten semmit sem tartott vissza az embertől, ami örök gazdagságot biztosíthat számára. Szépségbe öltöztette a földet, ellátta az embert a földi élet szükségleteivel. Fiát is odaadta, hogy meghaljon a világ megváltásáért, mely a bűn és bujaság miatt elbukott. Ez a páratlan szeretet, ez a végtelen áldozata legszigorúbb engedelmességet, a legszentebb szeretetet, a korlátlan hitet követeli meg tőlünk. S mégis ezek az erények, ha még a legteljesebben gyakoroljuk is, soha hozzá nem mérhetők ahhoz a hallatlan áldozathoz, melyet a menny hozott értünk. {4T 145.4}

Isten elvárja, hogy azonnal, habozás nélkül engedelmeskedjünk törvényének. Ám az emberek alszanak, vagy az ellenfél csalásai bé-nították meg őket, aki ürügyeket, kibúvókat sugalmaz, legyőzi aggályaikat. Azt mondja nekik, amit Évának mondott a kertben: „Semmi esetre; nem fogtok meghalni” Az engedetlenség nem csak megkeményíti a bűnös szívét és lelkiismeretét, hanem sok esetben mások hitét is megrontja. Ami eleinte igen

helytelennek látszott előttük, elveszti gonosz arculatát, mivel folyvást a szemük előtt van, míg csak azt is kérdésessé nem teszik, hogy bűn-e az valóban, s öntudatlanul is ugyanabba a hibába esnek. {4T 146.1}

Isten Sámuelen keresztül megparancsolta Saulnak, hogy támadja meg az amálekítákat, és pusztítsa el minden jószágukat is. Hanem Saul csak részben engedelmeskedett a parancsnak. Bár a satnya marhaállományt leölte, de a javát megtartotta, s életben hagyta gonosz királyukat is. Másnap Sámuel prófétát hízelgő önmagasztalással fogadta: „Áldjon meg az Úr! Teljesítettem az Úr parancsát.” De a látnok azonnal azt felelte rá: „Miféle bégetés az, ami a fülembé hatol, és miféle marhabógás az, amit hallok?” {4T 146.2}

Saul zavartan ki akart bújni a felelősség alól. Így felelt hát: „Az amálekítáktól hozták el, mert a nép megkímélte a kecskék-juhok és marhák javát, hogy föláldozza az Úrnak, a te Istenednek. A többin betöltöttük az átkot.” Ekkor Sámuel megróttá a királyt. Emlékeztette őt Isten szabatos parancsára, hogy mindent pusztítsanak el, ami Amálek tulajdona volt. Rámutatott a király által elkövetett vétekre, megállapította, hogy Saul nem engedelmeskedett az Úrnak. De a király nem ismerte el, hogy helytelenül cselekedett volna; ismét azzal mentegette a bűnét, hogy Úrnak áldozatul tartották meg a java marhát. {4T 146.3}

Sámuelnek fáj a szíve, hogy a király csökönyösen behunyja szemét, hogy föl ne ismernie, és be ne kelljen vallani a bűnét. Szomorúan kérdezte: „Vajon éppen úgy tetszését leli az Úr az égőáldozatban és a véres áldozatban, mint parancsa iránti engedelmisségben? Igen, az engedelmisség többet ér, mint az áldozat a szófogadás értékesebb a kosok hájánál. Az engedetlenség olyan, mint a varázslás bűne, a nyakasság anyyi, mint a terafimmal való visszaélés. Mivel az Úr szavát semmibe vetted, túl kicsinek talált arra, hogy továbbra is Izráel királya légy.” {4T 146.4}

Ne szemlélgessük tehát csupán a kötelességet, ne halogassuk az engedelmeskedést. Az ilyen elodázás időt ad a kételyeknek; hitetlenség lopakodik be, beködösíti a jó belátást, megrontja az értelmet Isten Lelkének intései el sem érik a félrevezetett szívet, mely már annyira elvakult, hogy azt képzelet, kizárt dolog, hogy ezek rá vonatkozzanak, vagy neki szólnak. {4T 147.1}

A próbaidő értékes ideje egyre múlik, s csak kevesen veszik eszükbe, hogy azért kapták az időt, hogy fölkészüljenek az örökkévalóságra. Világi örömmel, világi célok hajhászásával, kifejezetten bűnös étellel töltik napjaikat. Feledik és megvetik Isten törvényét; hanem azért a törvény összes utasítása ugyanolyan kötelező marad. Minden törvényszegés megtermi a büntetését. A világi nyereség szeretete szombatrontáshoz vezet; a szent nap követelményei mégsem szűnnek meg ettől. Isten parancsa világos és megingathatatlan e ponton. Határozottan megtiltotta, hogy a hetedik napon dolgunkat végezzük. Oly napnak különítette el a szombatot, amelyet magának szentelt meg. {4T 147.2}

Nagyszámú az azok ösvényét eltorlaszoló akadály, akik Isten parancsai iránti engedelmisségben akarnak járni. Erős, szövevényes áramlatok kötik őket világi utakhoz; az Úr hatalma mégis szét bírja zúzni e láncokat. Az Úr el fog távolítani minden akadályt a hűségeselek lába elöl, vagy pedig erőt és bátorságot ad nekik, hogy leküzdjenek minden akadályt, ha komolyan keresik a segítségét. Mindennemű akadály szertefoszlik az olyan őszinte kívánság és lankadatlan igyekezet előtt, hogy bármi áron, de az Isten akaratát cselekedjék, még ha életüket is kell föláldozni emiatt. Mennyből jövő fény fogja megvilágítani azok sötétségét; akik a próbák és a tanácsalanságok közt is, de előre törnek, Jézusra tekintenek, mint hitünk szerzőjére és bevégezőjére. {4T 147.3}

Az ősi időkben Isten látnokok és apostolok által szólt az emberekhez, Manapság Lelke bizonyágtételei által szól hozzájuk. Sohasem volt idő, mikor Isten komolyabban tanította volna népét akaratára, és arra az útra vonatkozólag, melyet követnünk kell. Hasznunkra lesz-e a tanítás? Elfogadják-e intéseit, engedelmeskednek-e figyelmeztetéseinek? Isten nem fogad el részleges engedelmisséget, nem szentesít semminemű önzésünkkel való megalkuvást. {4T 147.4}

***** {4T 148}